

Najednou si až moc uvědomuju svoje ruce. Byly odjakživa tak dlouhé? A těžké? Tak nešikovné?

„Tys nás poslouchal?“ vyhrknu a pokouším se vidět sebe samu jeho očima. Se svojí skládanou sukni a nemilosrdně zrzavými vlasy. Je to barva dokonale vybarveného podzimního listí. Jelikož ale zrzaví lidé tvoří méně než dvě procenta celosvětové populace, nemám to srdce se obarvit.

Zvednu ruku a mávne k balíčku ve své ruce. „Přišel jsem koupit tohle.“

„*Tužku na rty?*“ Zvednu obočí. „Aby se hodila k tvým falešným řasám?“

Jeho úsměv má temný podtón, který ke mně promlouvá, abych šla blíž a nahlédla dovnitř.

„Fajn.“ Pokrčí rameny. „Přišel jsem tvojí kámošce vynadat, ale nakonec jsem se pobavil. Žaluj mě.“

„Za to se omlouvám.“ Usměju se. „Pippa je v pohodě. Člověk by jí občas nejradši dal lepicí pásku přes pusku, ale stejně ji zbožňuju.“

„Když to říkáš.“

„To teda jo. Klidně to řeknu znovu a znovu. Je to nejlepší kamarádka.“

Kdesi uvnitř si uvědomuju, že se chovám skutečně prapodivně. Chci však, aby náš hovor pokračoval.

„Vy dvě jste každá jiná.“

„Proč? Protože ona je ta populární a já gotička?“

„Jo,“ opáčí suše.

Tenhle týpek je vážně rebel. Skutečný originál. Ne jako já a můj esteticky ladný kroužek v nosní přepážce.

Potom řekne: „Na průměrných lidech není nic revolučního. Nic dobrého z nich nevzejde. Průměrnost je to samé, co pohodlnost.“

„Je někde v té větě schovaný kompliment?“ Podívám se na něj úkosem.

Rty se mu lehce zachvějí. Mám náhle pocit lehkosti. Mohla bych vzlétnout jako balonek, když mi bude tu opojnou pozornost věnovat dál. „Chceš, aby byl?“

Myslím, že navzdory svému nevzrušenému tónu není ve skutečnosti tak bohorovný, za jakého bych ho podle jeho mínění měla považovat. Srdce mi poskakuje v hrudníku. Jenže naděje je bezva recept na to, abych se spálila, takže se to snažím prozkoumat ze všech úhlů. Možná sem přišel za mou excentrickou kamarádkou, a zatímco ji bude vábit, na mě opět zbyde jen společnost jednoho z jeho kamarádů. Strávila jsem nespočet večerů rozpačitou konverzací s různými týpkami, zatímco Pippa flirtovala jako o závod. Obvykle mě to nijak nerozhodí, ale tentokrát vím, že by to zaželelo, kdyby chtěl ji.

„Co posloucháš?“ změni téma a trhne bradou ke sluchátkům, jež mám hozená přes ramena, právě ve chvíli, kdy se zeptám: „Takže ty jsi tady na dovolené?“

Oba se rozesmějeme. Odpovím první. „Nejlepší písničku na světě, kterou kdy nahráli.“

„*Never Gonna Give You Up*‘ od Ricka Astleyho?“ Rozšíří komicky oči.

Znovu se rozesměju. „Ne, ale trefil jsi správné desetiletí.“

„Výzva přijata.“ Mne si ruce. Rozhodně ho to zajímá. „Tak se na to podíváme.“ Pomalíčku mě přejede pohledem a pozoruje mě, jako bych tu odpověď měla napsanou na tričku. „Řekl bych *‘Where Is My Mind’* od Pixies.“

„Tak to by ses spletl, kámo.“ Obrátím mobil, abych mu na displeji ukázala aplikaci iTunes. „*‘Save a Prayer’* od Duran Duran.“

„Krucí. To je fakt dobrá písnička.“